

Međunarodno židovstvo

Općenito

U času, kada se ruše temelji dotrajale zgrade građanske države, kada se nered proširio na svim područjima, na kojima se ta država razvijala, u časovima, kada se truju naraštaji pojedinih naroda i preko gospodarskog i preko političkog područja, preko kazališta i filma, preko štampe i nauke, te konačno preko krugovala, kada tuđinska propaganda stvara u sredini pojedinih građanskih država tzv. javno mnijenje, u tom času pokazao je vođa i preporoditelj njemačkog naroda na uzročnike svega onoga zla, koje je građansku državu dovelo na rub propasti. Tog je uzročnika vođa i preporoditelj njemačkog naroda uočio u međunarodnom židovstvu. Potrebno je dakle, da se upoznamo, makar i letimično, sa međunarodnim židovstvom.

Upoznajmo dakle židovsku rasu i nauku, koja je oblikovala dušu te rase, te konačno rad i djelovanje međunarodnog židovstva u pojedinim narodima: ili izravno preko vlastitih borbenih organizacija, ili neizravno preko međunarodnog slobodnog židarstva i međunarodnog marksizma.

Židovska rasa

Općenito

Pod rasom razumijeva se danas takova skupina ljudi, koja se po vlastitim tjelesnim osobinama i duševnim svojstvima razlikuje od svake druge takove skupine ljudi, predavajući svome nasljedstvu uvijek iste osobine i uvijek ista svojstva. Prema tome ne smije se s rasom poistovjećivati nacija ih narod, državna ili kulturna odnosno jezična ili vjerska zajednica.

Prema Hans Günther: Rassenkunde des jüdischen Volkes, pozna Evropa više rasa i to: sjevernu ili nordijsku, zapadnu ili sredozemnu, dinarsku, istočnu ili alpinsku, istočno-baltijsku i felačku ili daličku.

Židovi ne pripadaju niti jednoj od ovih šest rasa. I oni predstavljaju rasu, zapravo mješavinu više rasa, pa su rasa posebne vrsti i jedina na svijetu.

Dvije su glavne rase, iz kojih je nastala rasa drugoga reda, židovska:

- 1.) Prednjeazijaska,
- 2.) Orijentalna ili istočna rasa,

Uz ove dvije rase, nema dvojbe, da imadu kod stvaranja židovske rase udio, makar i manji, unutar-njo-azijska i istočno-baltijska rasa.

U samom židovstvu nailazimo na dvije skupine;

- a.) Istočne Židove tzv. njemačke ili aškenaze,
- b.) Južne tzv. zapadne, španjolske ili sefarde.

Uz a.) Istočni Židovi obuhvaćaju devet desetina sviju Židova na svijetu, a pripadaju im u glavnom Židovi iz Rusije, bivše Poljske, Galicije, Mađarske, bivše Austrije, Njemačke i najveći dio Židova iz Udruženih Država Sjeverne Amerike, kao i veliki dio zapadno-evropskih Židova.

Ovi istočni Židovi predstavljaju rasnu mješavinu, u kojoj prevladuje prednje-azijska rasa, a nalaze se u toj mješavini i rase orijentalna, istočno-baltijska, istočna i unutarnjo-azijska, nordijska, hamitska i crnačka.

Uz b.) Južni pak Židovi obuhvaćaju tek jednu desetinu sviju Židova, a predstavljaju ih u glavnom Židovi iz Afrike, Balkanskog poluotoka, Italije, Španjolske, Portugala te jedan manji dio Židova iz Francuske, Engleske i Nizozemske. Kod ovih Židova prevladava orijentalna rasa a ima tragova prednje-azijske, zapadne, hamitske, nordijske i crnačke rase.

Tjelesne osobine i duševna svojstva Židova

Teško je utvrditi jasno i nedvoumno tjelesne osobine i duševna svojstva Židova, a da se ne promotre obje temeljne rase, kojih nalazimo najviše u Židova i to: prednjeazijska i orijentalna.

Mnogi su si postavili pitanje, kako će se u jednom čovjeku prepoznati Židova. Na to je pitanje dosta teško odgovoriti, osobito ako ga se stavi u kraj, u kojem žive one rase, kojih krv Židov nosi u sebi npr. u Prednju Aziju. Svakako se može Židova najlaglje prepoznati po njegovom nastupu. Židov nastupa drugačije kao pretpostavljeni, a drugačije kao namještenik. Drugačije kao školovan čovjek, a drugačije kao umjetnik ili pripadnik slobodnih zvanja. Konačno nastupa Židov drugačije među Židovima, a drugačije među nežidovima.

Prednjeazijska rasa

Tjelesne osobine

Prednjeazijska rasa odlikuje se srednjim staloženim stasom, strmom šijom i srednje širokim licem. Nos iskače iz lica te djeluje upadljivo. Nosna se hrskavica sagiba prema dolje i završava mesnato. Usnice su jake, a donja je usnica dulja od gornje. Usta su široka, brada niska i uska, uha dosta velika i mesnata. Kose i koža su u glavnom tamni. Tijelo je prekrivo gustom dlakom. Lice je gusto i bradato, oči smeđe.

Duševna svojstva

Duševna svojstva ove rase nalazimo kod onih naroda, koji imaju u sebi najviše krvi te rase npr. kod Novogrka, Turaka, Sirijaca, Armenaca, Novoperzijanaca i Židova.

Mnogi pridaju pripadnicima ove rase osobitu trgovačku sposobnost. To može odgovarati istini, jer je značajno, da među Grcima i Armencima nisu nikada mogli Židovi uspjeti u trgovini. Kod nekih je naroda poznata šala: »Istom na sedam Židova otpada jedan Grk, a istom na sedam Grka otpada, što se trgovačke sposobnosti tiče, jedan Armenac«. Tu trgovačku sposobnost promiče gibak razum ove rase, govornički dar, i sposobnost uživiti se u shvaćanje i u osjećanje drugog.

Pripadnici te rase ne idu toliko zatim, da zavladaju prirodom i da je iskoriste, koliko da zavladaju ljudima i da ih iskoriste. Jedna od glavnih značajka pripadnika ove rase jest umjetnički dar i sklonost za proračunatu bestijalnost. Ne nalazimo pak kod pripadnika ove rase državotvornu sposobnost, dok nalazimo kod njih dar za osnivanje vjerskih zajednica.

Što se pak tiče duševnih sklonosti, to kod pripadnika ove rase nalazimo lutanje između ćudorednog i nećudorednog, između svetaštva i najvećeg nemoralna, konačno silnu želju za vladanjem masama. Među istaknutim Židovima, koji su pripadali ovoj rasi nalazimo Ballina, Maxa Liebermanna, Hilferdinga, Paula Hirscha, Rozu Luxemburg, Eduarda Bern-steina, Daniela Sader-a itd.

Orijentalna rasa

Tjelesne osobine

Orijentalna rasa ili tzv. semitska ili arapska rasa odlikuje se srednje visokim i vitkim stasom. Muškarci su žilavi, a žene okrugle, glava im je dugoljasta, lice okruglo, nos uzak, a u donjem dijelu savijen, usnice su lako naduvene, usta i uha su malena. Koža je svijetla, a kose su tamno smeđe, odnosno crne i gotovo kod sviju pripadnika kovrčaste. Oči su tamno smeđe. Najvjerniji je predstavnik te rase Beduin.

Duševna svojstva

Duševna svojstva pripadnika ove rase najviše su razvijena kod Beduina. Vjerska nesnošljivost u najvećem stupnju, bez ikakvih osjećaja, što više gotovo ukočena nemilosrdnost. Jako je razvijen dar opažanja. Proračunata lukavost, silna osvetljivost isprepletana s obzirivošću u potrebi. Razum hladan i trijezan. Svadljivost, koja je jako razvijena, podliježe proračunatosti. Pripadnik ove rase, ako je razbojnik, navalit će na žrtvu samo onda iznenada, ako je više no siguran, inače ne! Među istaknutim

Židovima, koji su pripadali ovoj rasi, jesu: Heine, Borne, Spinozza, Offenbach, Bronstein-Trotzki, glumac Charle Chaplin i t. d.

Tjelesne osobine Židova

Tjelesne osobine Židova jesu od prilike ove : Srednja visina tijela, kratke noge i ruke. Veliki broj savinutih nogu sa ravnim tabanima. Uska prsa, okrugla leđa, kod žena široki bok, a kod muškaraca i žena sklonost za debljanje s puno sala. Glava im je većinom kratka. Dugu glavu imaju u glavnom Židovi orijentalne rase. Usnice su im deblje no kod zapadno-evropskih naroda. Donja im se usnica većinom spušta. Oči im daju poseban izražaj. Vjeđe su im debele i teške, osobito gornja. Kako im gornja vjeđa leži nekud dublje od donje, ispada im pogled kao »ukraden«, pa zato daju izraz putenosti i kao da prislušuju. Mesnata im uha odskaču od glave i sjede nekud više na glavi no kod pripadnika drugih rasa.

Takozvani »židovski nos« veoma ćemo rijetko naći kod ovih Židova, no pošto je isti veoma upadljiv, zato se danas u svijetu toliko spominje. Taj je nos na vršku kukast, a prema dolje savinut, nosnice su pak na stranu proširene. Koža im je prosječno tamnija od one zapadno-evropskih naroda. Kod Židova i mješanaca nalazimo često kao mrtvu, žutu, umornu kožu, koja daje licu izražaj pospanosti. Obrasli su gustom dlakom i bradom, te jakim obrvama i trepavicama. Na čelu dosiže kosa u svom spuštanju do sredine između očiju i daje licu čudni izraz. Smeđa i crna kosa prevladaju. Plava kosa nije kod Židova rijetkost, kako mnogi pogrešno misle. U bivšoj je Poljskoj bilo plavih Židova preko 27 posto. Crvenokosih Židova ima mnogo.

Židovi rastu naglo, no zato brzo dozrijevaju spolno.

Pokret Židova jest osobito upadljiv. Baš u kretnjama razlikuju se jako od pripadnika drugih rasa. Po njihovom posebnom pokretu najlaglje ih je upoznati, i ako oni nastoje pred nežidovima sakriti taj pokret. Najočitiije se taj njihov posebni pokret vidi kod njihovih glumaca. Taj je pokret tako uvriježen, da se nalazi i kod mješanaca, kod kojih polagano nestaju druge tjelesne osobine. Osim općeg tjelesnog pokreta upadljivo je kod Židova njihanje glavom i ramenima. Dok pripadnici ostalih rasa kod hoda otvoreno stupaju na prste, Židov kao da stupa na pete, a pri tome njiše glavom prema naprijed. Zato Židov u hodu izgleda kao da nešto sobom vuče. Ova su obilježja Židova posljedicom njihovih posebnih tjelesnih osobina i duševnih sklonosti.

Govor im se razlikuje od govora sviju ostalih rasa i naroda. Židovi »maušluju« tj. jako zanašaju pojedine slogove. Osim u pokretu najlaglje je Židova prepoznati baš po ovom zanašanju ili maušlovanju. Poslušajte to na krugovalu! Odmah ćete prepoznati spikera, koji je Židov, baš po ovom zanašanju kod govora. On maušluje. To zanašanje pridavaju stručnjaci posebnim duševnim sklonostima i to baš silnoj žurbi, kojom je prožet svaki Židov. Uslijed te prirodene a nesvjesne žurbe mora Židov zanašati u

govoru neke slogove, jer na taj način brže govori. Istočni Židovi zanašaju najviše u govoru, što se može kod njih odmah opaziti.

Duševna svojstva Židova

Kod svake se rase pita ne samo za tjelesne osobine, već i za duševna svojstva. Kod Židova igraju najveću važnost duševna svojstva, pa zato ispravno neki označuju Židove kao posebnu duševnu rasu. Kako Židov zapravo predstavlja mješanca, on je prožet više negativnim no pozitivnim duševnim svojstvima. Unašanje razdora predstavlja najjače židovsko duševno svojstvo. Uslijed ove negativne osobine teško će se Židov moći suzdržati u časovima, a da ne pokazuje najjasnije svojstva prednjeazijske i orijentalne rase, napose svojstvo uživiti se u shvaćanje i osjećanje drugog, u veoma obazrivom nastupu, u dobrom daru govora, u proračunatosti, lukavosti i snalaženju u svakoj zgodu, pa se zato Židov tako rado snalazi u sredini tuđeg mu naroda, baš radi tih svojih svojstava, koja su odlika prednjeazijske i orijentalne rase.

Mnogo djeluje na Židove Talmud, o čemu će biti riječ u posebnom dijelu.

Židov se najrađe bavi takovim zanimanjem, preko kojeg djeluje na javnost i preko kojeg može najglaglje zavladati masom. Zato vidimo Židove najviše među trgovcima, novčarima, novinarima, piscima, nakladnicima, političarima, glumcima, glazbenicima, odvjetnicima i liječnicima. Židov ide u svakom zvanju za senzacijama, za reklamom, za upadljivim i napadnim, da privuče veliki broj drugih. Cijela je njegova misao upravljena samo na sebe.

Jedno od jakih obilježja Židova jest njihovo ime. Po imenu ćemo veoma lako prepoznati Židova. Po prezimenu će to teže ići, jer Židovi mijenjaju svoja prezimena osobito u današnjim vremenima, pa zato i čitamo svaki čas cijele stupce promijenjenih židovskih prezimena u domaća. Kada bi to tako dalje išlo morah bi domaći početi mijenjati svoja prezimena u tuđa, da se vidi razlika. To mijenjanje prezimena obavlja Židov na ovaj način: prvi naraštaj, koji dolazi u tuđi narod, promijeniti će svoje prezime na način, da će ga jednostavno prevesti na jezik naroda u koji je ušao. Baum će se npr. prozvati u prvom naraštaju Drvarić. Drugi naraštaj neće se više zadovoljiti ovim prijevodom, već će si jednostavno uzeti prezime kojeg istaknutog narodnog pojedinca i tako ćemo prvotnog Bauma naći, ne više kao Drvarića, već sada kao Draškovića, Boškovića, Tomašića itd. I tako će slijepi narod u svojoj sredini gledati i slušati jednog Boškovića neznajući, da se u njem krije Baum, koji je prije 150 godina pobjegao iz Geta.

Istočni Židovi rabe u međusobnom govoru posebni jezik »Jüdisch«. Taj jezik nije nastao organski, već umjetno iz njemačkog i hebrejskog jezika. Ti istočni Židovi posjeduju i vlastitu književnost i vlastito kazalište. Tako je poznat njihov književnik Schalom Asch.

Toliko o duševnim svojstvima Židova. Pođimo sada i pogledajmo letimično, kako su razni židovski zakoni oblikovali dušu Židova.

Oblikovanje židovske duše

Temelje vjere kod Židova nalazimo u prvom redu u Bibliji, zatim u Talmudu, Kodeksu Majmonidesa, Kodeksu Turim i Kodeksu Šulhan-Aruk.

Pet knjiga Mojsijevih (Tora) predstavljaju vjerski sustav Židova. Shvaćanje Biblije oblikovalo je od uvijek židovsko društvo.

Talmud zauzima kod oblikovanja židovske duše posebno mjesto. Bez Talmuda ne može se uopće upoznati duša Židova.

Nema dvojbe, da vjera djeluje najviše na nutrinju svakog čovjeka. Vjera oblikuje dušu čovjeka, to vrijedi i za dušu Židova. Baš zato je potrebno bar nešto znati o Talmudu. Vjerski propisi, kako ih nalazimo u Talmudu obvezuju pravovjernog Židova. Oni predstavljaju za njega zakon ili Halalah. Za pravovjerne Židove predstavlja Talmud sveti božji zakon.

Povijesno se Talmud dijeli u novo hebrejski pisani Mišnah ili Opetovanje, a sadrži nauku rabina do 200 godina poslije Krista, koja se oslanja na Stari zavjet i na aramejski sastavljenu Gemaru ili Svršetak, koja sadrži nauku i slobodne izreke rabina od 200 do 500 godina poslije Krista. Mišnah i Gemara predstavljaju zajedno Talmud. Sadržaj, za razliku od hebrejske Biblije, ne sadrži samoglasnike niti interpunkcije. Na taj se način može svaka rečenica čitati po volji tj. kako tko hoće.

Sadržajno se dijeli Talmud u Halalah, koji sadrži obvezatno vjersko pravo i u Hagadah, koji sadrži ne obvezatne izreke, opaske i pripovijesti.

Talmud predstavlja svetu knjigu, obvezatnu kao pravi Kodeks vjerovanja i djelovanja za sve Židove na svim stranama svijeta i sviju vremena. Židovi stalno proučavaju Talmud sve do danas i po njemu se ravnaju. U »Baba Matsia fol. 33 a stoji:

»Više vrijedi nauka Talmuda nego cijelo sveto Pismo.«

Kada listamo Talmud, koji predstavlja za svakog Židova svetu knjigu, naći ćemo u njem mjesta, koja nam odmah upadaju u oči. Npr. bližnji je Židovu prema Talmudu samo i isključivo Židov. Židovi predstavljaju u Talmudu narod, draži bogu od samih anđela (Hullin 91b.), tako da se bog može ljutiti samo na nežidove, a na Židove nikada (Abodah šarah 4a) Židovski su učenjaci u Talmudu osobito zaštićeni, jer su u pitanju posluha i poštovanja uzdignuti do boga, (Sanhedrin 110 a, Pirke aboth II. 12, Kiddušin

36 b). Nežidovi su izjednačeni sa životinjom i uz to bezpravni (Baba bathra 114 b Jebamoth 61 a, Kerit-hoth 6 b, 7 a). Po nežidovu izgublenu stvar smije Židov zadržati, (Baba kamma 113 b). Kod prodaje stvari smije Židov izrabiti neznanje nežidova. Pred sudom može se Židov prema nežidovu poslužiti doskočicama u namjeri, da parnicu nad nežidovom dobije (Baba kamma 13 a). Preljub postoji samo između Židova i žene drugog Židova i obratno, inače ne (Sanhedrin 52 b). Nežidovsku djevojčicu, koja je samo jedan dan navršila treću godinu života, smije Židov obeščastiti. (Abodak šarah 37 a) itd. itd.

I za Židove u hrvatskim zemljama predstavljao je Talmud svetu knjigu. U školskoj knjizi za Židove u hrvatskim zemljama »Kajzerling-Kalderom, Istorija jevrejskog naroda, Beograd, 1935, stoji na str. 65. ovo:

»Talmud pripada najizrazitijim i najvećim spomenicima ljudskog uma. On se zaista ne može uporediti ni s jednim literarnim djelom. On čini jedan svet za sebe, u koji mora čovek da se zadubi s puno ljubavi i truda, i to samo uz pomoć sposobnih učitelja ... Talmud se uopšte ne može čitati bez udubljanja; on se mora brižljivo učiti... On nas uvodi u veliku radionicu jevrejske misli i razmišljanja, i pruža nam priliku, da tražimo najdivniju misao čovečanstva, od njenog postanka pa sve do najvišeg razvitka«.

Toliko u kratko o Talmudu. Pripominjemo još, da su Židovi, kada su se bojali progona, stali izbacivati iz Talmuda mnoge stvari, koje vrijeđaju Evropejce-kršćane i tiskali ispravljen Talmud s mnogim prazninama. Tako je na ovaj način ispravljen Talmud tiskan god. 1578. u Bazelu, no u zemljama, u kojima se Židovi nisu bojali progona tiskali su cijeli Talmud bez praznina. Tako su npr. u Nizozemskoj, gdje su Židovi uživali potpunu slobodu, tiskali godine 1644. do 1648. u Amsterdamu cijeli Talmud bez praznina. Međutim su i u tako izdanom cijelom Talmudu varali državne vlasti, pa su uvredljivim odredbama Talmuda dodavali riječ »haiah«, što znači »tako je bilo prije«, Šulhan-Aruk § 158, no pri tome su zaboravili na drugim mjestima ispustiti riječi, koje su dokazivale, da uvredljive odredbe i dalje vrijede. Tako su npr. propustili izbaciti iz Talmuda riječ »gamattah«, što znači »i sada ova zapovijed obvezuje«, kao i riječi »afilu bezzeman hazzeh«, što znači »i ovo vrijeme« (Hošem ham. 388,10). Šulhan-Aruk predstavlja Izvadak velikog židovskog djela Beth Josip, zapravo Zbirke vjerskih zakona iz posebnih izvadaka iz Talmuda, koji su se pojavili u Sjevernoj Španiji, Francuskoj i Zapadnoj Njemačkoj iza godine 1000 poslije Krista.

Šulhan-Aruk je objelodanjen oko god. 1565. u Mletcima, a dodati su mu koju godinu kasnije tzv. Dodatci krakovskog Rabina Mojsije Isserlesa. Tako popunjena knjiga predstavljala je kasnije za njemačke i poljske Židove vjerski zakon.

Šulhan-Aruk dijeli ćudoredne dužnosti Židova prema Židovima, od onih prema nežidovima. Uz ostalo, što se nalazi u toj vjerskoj knjizi, stoji i to, da Židov smije pozajmljivati novac uz bilo koje kamate (Joreh deah 159 I.).

Za krivu pak zakletvu se veli, da je u novčanim procesima dozvoljena tamo, gdje je krivokletnik siguran, da ga se ne će uhvatiti (Jorah deah 232 14 Hagah). Za dobro pak nežidova stoji, da predstavlja za Židove ničije dobro, koje može svaki Židov prisvojiti (Hašen hamišpad 156, 5 Hagah).

Talmud i Šulhan-Aruk predstavljaju za Židove zapravo živac njihova života. Duh, koji prozirnije ova dva djela, jest onaj isti duh, koji je prožimao dušu Židova tokom vjekova, osobito u sredini drugih naroda. To je onaj isti duh, koji i danas prozirnije misao, osjećaj i djelovanje svakog Židova.

Talmud i Šulhan-Aruk oblikovali su dakle dušu Židova. Ta je duša, utjecajem tih vjerskih knjiga, prožeta materijalističkim duhom. Ona ne poznaje sudbine, ne predaje se iluzijama, sudbina joj je u tahlisu. Sombard kaže:

'Židovu ne zvuči niti jedna riječ tako iskreno kao riječ »tahlis«, koja za njega znači i cilj i konačni uspjeh. »Tahlis« znači sve ono, što treba izvršiti. »Tahlis« jest smisao cijeloga života, »tahlis« jest sadržaj svega na ovom svejetu, »tahlis« konačno predstavlja sadržaj cijeloga svijeta«.

(Werner Sombart »Die Juden und das Wirtschafts-leben«, München 1922. str. 321.) Ta je duša učinila od Židova individualistu i subjektivistu, čovjeka, koji ne poznaje na svom putu u životu nikakvih zapreka, neslomive je volje, neumorne radinosti i ustrajnosti i zato je posve razumljivo, da je baš polje međunarodnog gospodarstva ono polje, na kojem se ta i takova židovska duša najočitije očitovala. Ta i takova židovska duša bitno se razlikuje od duše onih naroda, u čijoj je sredini u Evropi i u ostalom svijetu Židov djelovao i danas djeluje.

Nije dakle čudo, da je prije ili kasnije moralo doći do sudara dvaju nazora o svijetu i životu, dvaju sasvim oprečnih shvaćanja i dvaju osjećaja.

Nazor o svijetu i životu, kojemu je nosioc duša Židova s njegovim tjelesnim osobinama i duševnim svojstvima, oblikovana Talmudom i ostalim Kodeksima, stoji kroz stoljeća stalno u opreci s kršćanskim nazorom o svijetu i životu. Ta dva nazora ne mogu i ne će nikada živjeti u skladu i slozi. Pošto je duša Židova s njegovim nazorom o svijetu i životu baš u građanskoj državi kao predstavnici zapadno-evropske demokracije jače no ikada do sada prožela sva područja, na kojima se razvijala do u naše dane ta država, došlo je i moralo je doći do sudara, koji je postao, eto baš sada u našim danima, neizbježiv. Svojim nazorom o svijetu i životu Židovi su trovali suvremenu kulturu. Zar nisu pisci Belloc, Kuhnelt-Leddihn, Wast, Cherstedton, Papini i toliki drugi naglasili tako jasno razornu ulogu Židova u suvremenoj kulturi.

Čim je oslabila u građanskoj državi, pod utjecajem duše Židova s njegovim nazorom o svijetu i životu, vjera, temelj socijalnog života i svakog poretka u svijetu, nestalo je

ćudoređa, nestalo je poticaja za vršenje dobra, a izbjegavanje zla. Materijalna su se dobra izdigla nad onim duhovnim. Sve jaće su došle do izražaja rijeći iz Talmuda:

»Ne treba da bude siromašnih među nama. Tvoje ide ispred svih ostalih ljudi«.

Ćovjek je ćovjek sve jaće postajao vukom, sve dublji je postao jaz između onih, koji su imali previše i onih, koji su umirali od gladi. U ćasu, kada je jedan nazor o svijetu i životu vjerovao, da je pobjeda na njegovoj strani, pukao je ćir na bolesnom tijelu građanske države. Danas se bije boj na život i smrt između dva nazora o svijetu i životu. U toj će borbi — to je sasvim sigurno — pobijediti onaj nazor o svijetu i životu, na ćijoj je strani istina. Pobijediti će ćovjek, u kojem će duh zapovijedati tijelu!

Kada je nakon užasnog poraza, što ga je doživio francuski narod godine 1940. na bojnomoj polju, sijedi maršal Petain upozorio svoj narod, da je tome užasnom porazu krivo »uživanje«, kojemu se u najvećoj mjeri podao narod i da se na mjesto izvikivanje slobode, jednakosti i bratstva mora postaviti obitelj, rad i domovina, zar nije s ovakovim svojim ispravnim nazorom o svijetu i životu izrekao istodobno osudu nad nazorom o svijetu i životu građanske države, koju je tako vjerno zadnjih godina njezinog života predstavljao jedan od najvećih predstavnika zapadno-evropske demokracije, francuski Židov Leon Blum. Onaj isti samozvani vođa francuskih radnika, koji se proslavio u očima sviju pristaša zapadno-evropske demokracije i građanske države svojom raspravom »O braku«, u kojoj smatra taj najiskreniji predstavnik zapadno-evropske demokracije i građanske države

»brak nekom preranom smrću«, »izvorom nebrojenih sukoba i boli«, »mješavinom rastrešenosti i samoće, intimnog i društvenog života«,

kojemu je

»bitni temelj skupno stanovanje«

i koji je u toj svojoj raspravi — prema nazoru o svijetu i životu svojih sunarodnjaka — tražio, da se tu njegovu raspravu smatra moralnom knjigom, pa je napisao, da bi se brakovi imali sklapati po njegovom zakonu, tek pošto su se oba supruaga podjednako nauživala slobode u ponašanju, kao i raznih ljubavnih doživljaja, da konaćno cijelomo svijetu preporući, neka u brak ne stupa tako dugo,

»dok naše aktivne duševne snage nisu dovoljno istrošene uslijed eksplozije, promjene, snova, razoćaranja i uživanja«.

Zamislimo se u sadržaj rasprave ovog Židova!

Zar ne vidimo u tom sadržaju izljev jedne duše, oblikovane sasvim drugačije od duša onih milijuna pripadnika prerasnih naroda, usred kojih djeluju — osobito zadnjih 150 godina — hiljade i hiljade Leona Bluma!

Te su tisuće Leona Bluma djelovale u svim građanskim državama na području, na kojem su se trebala unapređivati materijalna dobra, no istodobno i na područjima, na kojima su se trebala unapređivati i duhovna dobra milijuna članova raznih naroda.

Svi ti Leoni Blumi, s tjelesnim osobinama i duševnim svojstvima, prožeti duhom svojih vjerskih zakona, kako smo letimično vidjeli, započeli su svojim radom u sredini pojedinih naroda i to izravno i neizravno.

Pogledajmo, kako izgledaju organizacije, u kojima su Leoni Blumi u sredini pojedinih naroda djelovali izravno.

Borbene organizacije Židova

Međunarodno židovstvo predstavlja od uvijek u svijetu vanredno utjecajnog i odlučnog čimbenika, koji je nastupao ili izravno ili neizravno na svim područjima, na kojima se razvijao život pojedinih naroda, i to uvijek borbeno, bilo u obliku vjerskom, bilo u onom gospodarskom, humanitarnom ili, u zadnje vrijeme, političkom.

Zavjetna je misao međunarodnog židovstva ili konačni cilj, kojemu je posvećena sva dvije hiljadugodišnja borba međunarodnog židovstva, prevlast židovskog naroda nad svim narodima svijeta. Tu je zavjetu misao sasvim otvoreno — uz mnoge druge — izrekao njemački rabin Fischl u listu »Leipziger Israelitisches Familienblatt« u broju 3. od 15. Siječnja 1926. ovim riječima:

»... Naša se borba ne vodi za položaje pojedinih od nas, već za održanje i razvitak cjelokupnog židovstva, za našu svemoć, koju su nam oduzeli prije dvije hiljade godina ... «

Ovaj je židovski svećenik bio vanredno iskren, a to je i razumljivo, jer je tu veliku istinu izrekao u vremenima, kada su Židovi bili uvjereni u opstanak Weimarske republike, koju su oni i stvorili i vodili.

Pogledajmo pojedine od onih organizacija, kroz koje Židovi vode borbu izravno među svim narodima svijeta, za ostvarenje svoje zavjetne misli. Počinjemo s organizacijom, koja se zove

Kahal

Središte je ove borbene židovske organizacije u New-Yorku. Ovu organizaciju predstavlja — za pravo — svaka pojedina židovska općina kao najmanja židovska zajednica, zatim sve veće židovske zajednice do njihove najveće zajednice, do svjetskog Kahala, koji predstavlja središnjica u New-Yorku.

Svjetski Kahal u New-Yorku predstavlja danas najjačeg političkog i javnog židovskog čimbenika u svijetu s preko 1000 mjesnih skupina i s preko 2 milijuna članova, s neizmjenim novčanim sredstvima, pomoću kojih može u svako doba nastupiti najdjelotvornije.

Tome svjetskom Kahalu u New-Yorku učlanjeni su - osobito u Americi i u Engleskoj - sva sila malih tajnih društva kao npr. Independent Order Brith Abraham, Independent Order Free Ahei Berith, Keshet Shel Barzel, Ahavath Israel, Loyal Order of Moose, Order of Ancient Maccabaens, Order Bne Mose, Brith Šolom itd.

U veoma uskoj pak vezi s tim svjetskim Kahalom u New-Yorku stoje:

Independent Order B'nai B'rith, Alliance Israelite Universelle kao i onaj dio međunarodnog slobodnog zidarstva, koji se do nedavno kupio oko Grand Orient de France u Parizu.

Zadaća je ove borbene židovske organizacije u prvom redu pribavljanje materijalnih sredstava za borbu židovstva u svijetu na svim područjima, na kojima nastupaju Židovi u borbu.

Kahal se prvi put javlja - koliko se danas znade — u Rusiji u Minsku, odakle potiču 1072 spisa, u kojima je prikazan put, kojim trebaju Židovi ići, žele li zavladati svim narodima svijeta. Tko prouči te spise, razumjet će odmah svu laž, koju je u sebi krilo geslo slobode, jednakosti i bratstva, razumjet će u pravom smislu toleranciju, socijalizam kao i demokraciju, za što su se sve tako jako zauzimali Židovi. Godine 1844. raspustila je tadanja ruska vlada Kahal na cijelom zemljištu prostrane Rusije, jer se na veliko bavio korumpiranjem ruskih državnih činovnika. Drugu veliku borbenu organizaciju Židova predstavlja

Alliance Israelite Universelle

Ovu organizaciju predstavlja svjetski židovski savez, osnovan u Parizu godine 1860. Osnivačem i vođom ove borbene svjetske židovske organizacije bio je pariški odvjetnik Cremieux, kasniji ministar pravde u jednoj francuskoj vladi, veliki majstor središnjice požidovčenih francuskih slobodno zidarskih loža Grand Orient de France. Geslo, koje ga je vodilo kod osnivanja ove velike svjetske židovske borbene organizacije bilo je: »Idemo za osnivanjem novog mesijanskog kraljevstva, za novim Jeruzalemom, koji će se izdizati na mjestu kraljeva i pape«. Geslo same organizacije glasi: »Svi Židovi jamče za svakog pojedinog Židova«, a grb organizacije predstavlja simboliziranu pobjedu mojsijevih zavjetnih ploča nad križem i polumjesecom.

Organizacija ide za hvatanjem političkih veza kod svijetu odlučujućih čimbenika u pojedinim državama svijeta, a s namjerom utjecati na te čimbenike, da politiku svoje države dovedu u sklad s interesima međunarodnog židovstva. Na berlinskom kongresu godine 1878. utjecali su članovi ove organizacije na tadanje odlučujuće čimbenike, a i izjednačenje Židova u Rumunjskoj s Rumunjima u građanskim pravima bilo je djelo članova ove organizacije, naravno na očitu štetu Rumunja, što su baš nedavni tjedni

tako bjelodano dokazali. Za vrijeme svjetskog rata poduzeli su članovi ove organizacije sve, da rat ispadne u korist saveznika, a protiv Njemačke, jer su se od te pobjede posve ispravno nadali još jačem političkom utjecaju Židova na svijetu. Kad god je, u bilo kojem dijelu svijeta, u bilo kojoj državi došao u središte kakovog političkog procesa i jedan samo Židov, odmah je intervenirala ova organizacija preko svojih predstavnika u korist toga Židova. Da postigne svoje ciljeve, nije nikada birala sredstva.

Svojom podružnicom smatra ova organizacija Anglo-Jewish Association, osnovanu godine 1870. u Londonu, bivše društvo »Die Israelitische Alliance« u Beču i »Nederlandsche Afdeeling« u Nizozemskoj.

Danas je ovo djelovanje, način rada i put, kojim je polazila ova organizacija, preuzeo jedan židovski red kao borbena židovska organizacija, pod imenom

Independent Order „B' nai B'ritt''

Ovaj je borbeni židovski red osnovan polovicom prošlog vijeka u Americi u obranu židovstva, napose na Istoku, kada je došlo do velikih progona Židova, koji su bili osumnjičeni radi jednog navodno ritualnog umorstva u Damasku. U najkraće vrijeme brojao je taj red u Americi sedam velikih loža i 300 posestrima, među kojima se isticao lijepi broj ženskih i mladenačkih loža. Ovaj je borbeni red podijelio za svoj rad cijelu kuglu zemaljsku na 11 distrikta.

Prava je zadaća toga reda bila vođenje židovske politike u svim državama. Napose je posvetio taj red svoju pažnju Istoku. Tako je zaslugom reda buknila godine 1905. revolucija u Rusiji, kod koje su Židovi igrali glavnu ulogu. Baš udio Židova u toj revoluciji potaklo je tada mladog Stjepana Radića, da se počne baviti studijem židovskog problema, i baš time u vezi objelodanio je pokojni Vođa hrvatskog naroda sadržaj knjige od Ottona Weininger i to ono poglavlje toga pisca, koje obrađuje međunarodno židovstvo, pa je došao do uvjerenja, da židovstvo nema smisla ni za pokretno vlasništvo ni za državu, da je bez morala, da ne pozna individualiteta i da je hrvatski narod dužan raditi na svim područjima svoga narodnoga života »bez Židova«.

Za vrijeme svjetskog rata pribavio je za saveznike ovaj židovski red preko svojih uhoda razne tajne njemačkih i bivših austrougarskih vojnih vlasti.

Kada je Židov Leo Bronstein ili kasnije Lav Trocki pošao godine 1917. u Rusiju, opskrbio ga je novcem ovaj borbeni židovski red.

Među istaknutim članovima toga židovskog borbenoga reda bili su poznati američki Židovi Baruch i Brandeis, najintimniji pomagači Wilsona. Ova su 2 Židova potakli tadanje odlučujuće krugove Udruženih Država Sjeverne Amerike, da stupe u rat protiv Njemačke, a kasnije su baš ta 2 Židova bili među glavnim tvorcima mira u Versaillesu.

Poznati Židov Parvus Helphand, koji je ishodio prelaz Lenjinu kroz Njemačku godine 1917., bio je također članom toga reda.

Osim svoga političkog djelovanja bavio se taj red i nadzorom u svim državama nad knjigama, školskim knjigama, romanima, filmovima a napose novinama i štampom uopće, pazeći preko svojih pouzdanika, da se nigdje ne bi niti najmanje povrijedili interesi židovstva. Eto baš nedavno iznijele su francuske novine »France au Travail« razorno djelovanje Židova Blumenfelda, vođe središnjeg ureda novinske cenzure građanske Francuske u Parizu, u vrijeme prije ulaska Francuske u ovaj današnji rat i u vlastitu katastrofu. Cjelokupna liberalna i marksistička štampa građanske Francuske stajala je pod nadzorom ovog Židova. Ta je štampa pisala u glavnom onako, kako su tražili interesi međunarodnog židovstva, a u času, kada je svojim dugogodišnjim razornim radom dovela francuski narod do njegove najveće katastrofe, taj je Židov jednostavno pobjegao iz zemlje, u kojoj je uvijek bio samo i isključivo ... stranac! - On je za svoj narod, kao član ovog židovskog borbenog reda, izvršio savjesno svoj posao i otputovao na sigurnije mjesto, prepustivši svoje žrtve njihovoj sudbini.

Posebno polje rada toga reda predstavlja nadzor nad životopisima velikih ljudi u pojedinim narodima, koji su se možda bilo gdje i bilo kada nepovoljno izrazili o Židovima. Pouzdanici toga reda imaju dužnost izbrisati odnosno ispustiti ih krivotvoriti sva takova mjesta iz životopisa tih velikih ljudi. Naravski da je interes međunarodnog židovstva tražio, da se u takovim slučajevima izdavaju novi, ispravljeni odnosno krivotvoreni životopisi velikih ljudi pojedinih naroda, a nevrijednih sinova imao je a ima ih i danas svaki narod, koji će za volju položaja, časti i novca staviti svoje umne sposobnosti u službu međunarodnog židovstva preko ovog reda.

Taj red izdaje svake godine zlatnu medalju onom muškarcu ili ženi, koji se u toj godini istaknu kao najzaslužniji po međunarodno židovstvo. Tako je npr. godine 1912. dobio takovu medalju predsjednik Udruženih Država Sjeverne Amerike Taft, koji je i nama dobro poznat svojom tvrdnjom, da su Židovi najstarija rasa svijeta, aristokracija ljudskog roda, najbolji državljani i najbolji republikanci.

Na čelu se toga borbenog židovskog reda nalazi ustavotvorna velika loža u New-Yorku s najvišim sudištem. Pod njegovu nadležnost spadaju mnoge slobodno zidarske lože.

Taj je red usko povezan s cionizmom i ako prema javnosti izgleda, kao da ovaj posljednji ne odobrava razne puteve i postupke ovoga reda. Kako je s ovim redom u uskoj vezi cionizam, prikazat ćemo na ovom mjestu daljnu borbenu organizaciju međunarodnog židovstva, poznatu u svijetu pod imenom

Cionistička federacija

Ova je borbena židovska organizacija u suvremenom obliku nastala — može se ustvrditi — početkom ovog stoljeća tj. godine 1917., kada je dne 2. studenog došlo do tzv. Balfourove Deklaracije u Engleskoj, kojom je Židovima priznato pravo na vlastitu domovinu u Palestini, a to kao nagrada za usluge, koje je međunarodno židovstvo učinilo stvari saveznika u prošlom svjetskom ratu. Ta Deklaracija glasi doslovce ovako:

»Ministarstvo vanjskih posala 2. studenoga 1917.

Moj dragi lorde Rothschild! Radujem se, što Vam mogu u ime vlade Nj. Veličanstva priopćiti slijedeću izjavu, kao odobrenje kabineta židovsko cionističkih nastojanja, koja ste dostavili kabinetu i koja je ovaj odobrio: Vlada Nj. Veličanstva promatra naklono stvaranje nacionalnog ognjišta u Palestini za židovski narod, pa će time u vezi sve poduzeti, da Židovima olakša ostvarenje ovog cilja. Pri tome se ima razumjeti, da se ništa ne smije poduzeti, što bi moglo biti na uštrb građanskih i vjerskih prava postojećih nežidovskih općina u Palestini odnosno prava i političkog položaja Židova u bilo kojoj drugoj zemlji.

Molim Vas, da ovu moju izjavu dostavite cionističkoj federaciji — Arthur James Balfour«.

Do časa objelodanjenja ove Deklaracije dijelili su se Židovi u svijetu u cioniste, koji su išli za ostvarenjem židovske države na tlu Palestine, i u tzv. asimilacione Židove, koji su u svakom narodu u kojem su živjeli, gledali i dio svoje svjetske domovine.

Od časa objave ove Deklaracije predstavlja cionistička federacija središnjicu sviju židovskih nastojanja, doli u pravcu ostvarenja zajedničke im domovine Palestine, toli u pravcu zajamčenja Židovima sviju građanskih prava u pojedinim državama, u kojima oni žive i djeluju.

To je najveći uspjeh, koji su Židovi postigli godine 1917. od engleske vlade, a na tome su uspjehu sudjelovali Nadrabin Herzl i cionisti Weizmann, Sokolov i sir Stuard Samuel uz necioniste L. L. Cochen-a Claude Montefiore-a i sir Philippa Magnus-a.

Židovi, ujedinjeni u ovoj svojoj najborbenijoj organizaciji, stavili su svršetkom prošlog svjetskog rata na pobjednike (vlade zapadno-evropskih demokracija) svoje zahtjeve, koje im je pobjednik i primio. Ti zahtjevi međunarodnog židovstva predstavljaju zahtjeve, koje je za ovu organizaciju sastavio njezin ured u Kopenhagenu, a sastoje se iz tri točke:

1. Osiguranje u mirovnom ugovoru Palestine kao zajedničke domovine sviju Židova i stvaranje sviju preduvjeta za ostvarenje ovog cilja.
2. Ostvarenje pune i djelotvorne jednakopravnosti Židova u svima zemljama.
3. Nacionalnu samoupravu na kulturnom, socijalnom i političkom polju za židovsko pučanstvo u onim zemljama, u kojima Židovi stanuju u velikom broju, kao i u svim onim zemljama, u kojima bi Židovi postavili takav zahtjev za samoupravu.

Cionistička federacija postala je najborbenijom središnjom organizacijom međunarodnog židovstva poslije svjetskog rata. U njoj se danas nalazi ujedinjeno svo međunarodno židovstvo, cionisti kao i necionisti, gledajući u njoj onu svoju borbenu središnjicu, koja će imati i snage i načina, da ostvari i cilj cionista, kao i onaj necionista ili ukratko, zavjetnu misao židovskog naroda, prevlast Židova na cijelom svijetu.

Cionistička je federacija poslije svjetskog rata u istinu silno porasla na ugledu i moći, i Židovi su stali dizati glave u svim državama svijeta, napose u građanskim državama Evrope. Njihov se upliv sve jače osjećao na svim područjima, na kojima se razvijao

život tih država, no istodobno se je javljao sve više i sve jače glas nezadovoljnih naroda. Uz jačanje cionističkog pokreta jačao je i antisemitski pokret, koji je svojom snagom stao čistiti na ruševinama građanske države buduće gradilište socijalnoj narodnoj državi.

Na 16. kongresu Židova cionista godine 1929. osnovana je još jedna organizacija međunarodnog židovstva pod imenom

Jewish Agency

kao borbena svjetska organizacija pravovjernog i slobodnog židovstva. Zadaća je ove najmlađe svjetske borbene židovske organizacije, stvaranje nacionalističke Palestine. Ova dakle organizacija predstavlja zapravo prvi korak k stvaranju moderne židovske nacije. Ova organizacija ide za tim, da židovstvo od objekta politike postane njenim subjektom.

U svom obliku predstavlja ova organizacija savjetodavno tijelo engleske mandatne vlasti u Palestini u pitanjima židovstva.

Kako su cionistički kongres predstavljali samo Židovi-cionisti, koji su samo svoje zastupnike slali u prvotno organiziranu Jewish Agency, da budu savjetodavno tijelo engleskoj mandatnoj vlasti za Palestinu, išlo se zatim, da u tom savjetodavnom tijelu budu zastupani i Židovi necionisti, koji su cionističku federaciju također smatrali središnjicom sviju židovskih nastojanja no nisu dolazili do izražaja na cionističkim kongresima. Tako je došlo do proširenja ove organizacije Jewish Agency na način, da su u nju uz cioniste ušli i predstavnici necionističkih židovskih prerasnih društava iz cijeloga svijeta, u omjeru 50 prema 50%.

Na taj način predstavlja danas proširena organizacija Jewish Agency i Židove cioniste i Židove necioniste.

Cionistički dakle kongres predstavlja za Židove neke vrsti Donju Kuću, a proširena Jewish Agency neke vrsti Gornju Kuću, a obje od sada kuće ili parlamenta odlučuju o putu i načinu, kojim bi međunarodno židovstvo moglo ostvariti svoju zavjetnu misao, prevlast nad svim narodima svijeta, upravljano iz Jeruzalema, za koji je rekao jedan od prvoboraca cionizma Ascher Zwi Ginsburg (Ahad Haam)

... Uvjeren sam, da će Jerusalem postati duhovnim središtem svijeta i mjesto, koje će ostvariti svjetski mir« (Jüdische Pressezentrale, Zürisch, 1923. Broj 291.).

Osvrt

Preko ovih najvažnijih borbenih organizacija, Kahala, Alliance Israelite Universele, Independent Order B'nai B'rith, Cionističke federacije i Jewish agency utječu Židovi u svim državama, unutar čijih granica žive, na svim poljima, na kojima se razvija život pojedinih naroda, na taj život preko svojih članova izravno.

Sada ćemo letimično upoznati one organizacije, preko kojih Židovi utječu na život pojedinih naroda neizravno. Tu je u prvom redu

Građanska Hrvatska

Uz građanske države Evrope razvijala se i građanska Hrvatska kao vjerna predstavница zapadno-evropske demokracije.

Međunarodno židovstvo sa svojim pomoćnim organizacijama, međunarodnim slobodnim zidarstvom i međunarodnim marksizmom učinilo je svoje i u toj građanskoj Hrvatskoj.

Na gospodarskom području, u glazbi, kazalištu, filmu, kod krugovala, u likovnoj umjetnosti, na književnom polju, naučnom kao i na području tjelovježbe, športa i liječništva osjećalo se i u građanskoj Hrvatskoj ono isto stanje nereda, koje danas prozirnije sve građanske države Evrope.

Demokratsko načelo parlamentarne većine izbacilo je i u građanskoj Hrvatskoj na površinu veliki broj mediokriteta, pojedinaca polovično odgojenih, nesposobnjaka, veliki broj bez značaja, kimavaca svakome višem, ljudi u velikoj većini prostih i naprasitih, koji su sami sebe smatrali središtem, oko kojeg se imala kretati cijela Hrvatska.

U borbi političkih stranaka i strančica bacalo se najveće blato na političkog protivnika, a dotle je Židov, kao stranac u hrvatskom narodu, zauzimao jedan položaj za drugim. Hrvatski se politički život bio srozao u građanskoj Hrvatskoj tako nisko, da je Otac domovine dr. Ante Starčević, morao doviknuti hrvatskim političarima:

»Vi uvijek govorite... da vam je do naroda; ali svaki vaš čin pokazuje se novim prokletstvom po naš narod ...«

Nova hrvatska gospoda nabacivala su se u trajnoj stranačko-političkoj borbi blatom jedni na druge, a neznatna skupina idealista i romantičara snivala je o maglovitom ilirstvu, tako dalekom duši, težnji i želji hrvatskog naroda. Druga gospoda iz inozemstva unijeli su u tu građansku Hrvatsku ideju francuske revolucije o slobodi, jednakosti i bratstvu, tražeći jednaka prava — ne za sve Hrvate, sinove hrvatske domovine — već za sve stanovnike te nesretne građanske Hrvatske. Ta ista nadobudna gospoda pokušavala su iščupati iz srca hrvatskog naroda vjeru njegovih otaca, onu vjeru, kojoj hrvatski narod ima zahvaliti sve ono što je veliko, lijepo i plemenito u njegovom životu, gotovo svu svoju prosvjetu, a istodobno se Židov u hrvatskoj sredini šuljao u hrvatske političke stranke, u gospodarske i druge organizacije, ulazio u prerazna hrvatska građanska društva, otvarao svoje trgovine, podizao svoje tvornice, svoja nakladna poduzeća, svoju štampu, proturavao u hrvatsko kazalište svoje

predstavnik, kazališne komade svojih sunarodnjaka, podizao kino kazališta, preplavio židovskim filmovima sva mjesta i sve hrvatske gradove, uvukao se u prvo krugovalno društvo, svoje sinove i svoje kćeri slao u hrvatska mladenačka društva, napose u ona športska i kulturno-prosvjetna, da tu istu građansku Hrvatsku konačno usreći mnogobrojnim marksističkim organizacijama, radničkim, učeničkim i đačkim, u kojima su Židovi intelektualci imali izvršiti posebnu zadaću.

Dok su Židovi u građanskoj Hrvatskoj osnivali vlastita prerazna društva, dotle je mlitava građanska Hrvatska mirno promatrala, kako se u pojedina hrvatska društva šulja Židov za Židovom, da svakom gotovo od tih društava dade obilježje svog židovskog duha. Ako se u preraznim mjesnim političkim organizacijama nalazio samo jedan Židov, njegov se utjecaj osjećao u cijeloj organizaciji. Taj se utjecaj osjećao i u svakom pojedinom gospodarskom, glazbenom, kulturno-prosvjetnom, kao i u svakom pojedinom društvu hrvatske mladosti, napose u svakom športskom društvu, u kojem su mlitavi Hrvati u svojoj sredini promatrali šutke razorni rad ma samo jednog Židova.

Preko židovskih borbenih organizacija, napose preko židovske slobodno zidarske lože B' nai B'ritt, nastojao je Židov u građanskoj Hrvatskoj prožeti svojim materijalističkim duhom sva područja, na kojima se razvijao hrvatski narodni život.

Preko međunarodnog slobodnog zidarstva stalno je otuđivao duši hrvatskog naroda njegove školovane ljude, a u zadnje se vrijeme bacio preko tog istog međunarodnog slobodnog zidarstva i na hrvatsko građanstvo. U građanskoj Hrvatskoj došlo je već tako daleko, da n. pr. stolicu sveučilišnog profesora nije mogao dobiti, ili ju je bar teško dobio, Hrvat koji nije bio član koje od mnogobrojnih slobodno-zidarskih loža. Na vrhovima u upravnoj, financijskoj i sudskoj struci usrećili su građansku Hrvatsku u velikom broju takovi njezini sinovi, koji su preko svoga članstva u slobodno-zidarskim ložama svjesno i nesvjesno služili međunarodnom židovstvu na očitu štetu hrvatskog naroda. Slobodna zvanja u hrvatskom narodu bila su prepuna sve samih slobodnih zidara, koji su također, dijelom svjesno, a dijelom nesvjesno, predstavljali najamnike u službi međunarodnog židovstva, na očitu štetu vlastitog naroda.

Upravo je strašno pogledati popise članova slobodno zidarskih loža »Maksimilijan Vrhovac«, »Pravednost«, »Perun«, »Neptun«, »Ivan grof Drašković«, »Libertas«, »Ljubav bližnjemu«, »Amititia«, »Prometej«, »Zagreb« itd. Tu se nižu u tim popisima jedno za drugim imena sviju onih bijednih Hrvata, sve redom iz krugova trgovaca, tvorničara, bankara i novčara uopće, privatnih i javnih činovnika, predstavnika slobodnih zvanja, bijednih sinova hrvatskog naroda, koji su — uz Židove, slobodne zidare — otuđeni duši naroda, razorno djelovali na svim područjima hrvatskog narodnog života.

Kada pogledamo nizove tih imena, sve nama dobro poznatih iz našeg dnevnog života, bit će nam jasno, zašto su na odlučujuća mjesta dolazili samo takova gospoda, kojima je hrvatska narodnost bila tek geslo za tlačenje naroda, a narod tek riječ, pod zvukom koje su ta gospoda narod izdavala. Sve su to bila stanovita gospoda, koja su došla na odlučujuća mjesta u građanskoj Hrvatskoj bez obzira na sposobnost, znanje i značaj.

Sve su to imena ljudi, koji su svoju pripadnost hrvatskom narodu i svoju dužnost služiti hrvatskom narodu, bacili već odavno na stranu. Oni su se duševno već davno posve otuđili duši hrvatskog naroda. Oni su u hrvatskom narodu postali stranci, koji su cjelokupan hrvatski narod smatrali sredstvom za svoje lično izrabljivanje, Oni su sami sebi postali svrhom. Nije dakle čudo, da među tim imenima nalazimo pojedince bez ikakvih moralnih kvalifikacija, neznalice i beznačajnike, ljude, koji su pripravnici životne interese vlastitog naroda prodati za jedan činovnički razred više! Svi su ti bijednici bili prožeti najvećim materijalizmom, a novac je za njih predstavljao, uz položaj, jedini smisao njihovog parazitskog života u sredini vlastitog naroda.

Nije čudo, da je dr. Ante Starčević u drugom svesku svojih »Pisama mađarolacah« kroz usta jednog njihovog predstavnika ovim riječima prikazao ovakovu hrvatsku gospodu:

»Narodnost bijaše nam geslo pod kojim narod tlačismo, narod sveta reč pod zvukom koje izdavasmo ga bez straha«,

da na drugom mjestu ovako prikaže cilj njihovog rada u narodu:

»Dobiti lepe platje, velike časti i vlast daviti Hervate«.

Materijalni interes slavio je u građanskoj Hrvatskoj gotovo na svim poljima narodnog života svoju pobjedu nad značajem, koji je dobio treće-razredno značenje. Sve je više mediokriteta, iz svih gotovo dijelova hrvatskog naroda, plivalo na površini građanske Hrvatske. U istom omjeru, u kojem je padao značaj, dizao se broj denuncijacija na stolovima onih, koji su vladali nad pukom u toj građanskoj Hrvatskoj. Taj pak puk, u glavnom hrvatsko seljaštvo, pošten, no duhovno slijep, neprobuđen, nepoučen i neorganiziran, predstavljao je sredstvo za najbezobraznije izrabljivanje i isisavanje. U već spomenutim »Pismima Mađarolacah« obilježio je dr. Ante Starčević ovim riječima najvjernije građansku Hrvatsku. . .

»Plemstvo je neznalica, raztrovana, razsipna, lena, sebična«;

građanstvo, u koliko ga ima

»u svemu je kakovo i plemstvo«; »inteligencije, u koju brojim sve što ne spada u one dve herpe, ni u seljane, inteligencije ni, a ovo što se njome smatra, u svih zloćah nadmašuje one dve herpe, ter je u živinstvu prepredena i na svako zlo najberža«.

Materijalistički židovski duh sve je više prožimao javni život u građanskoj Hrvatskoj.

Kada je pak međunarodno židovstvo preko vlastitih borbenih organizacija i preko međunarodnog slobodnog zidarstva uspjelo otuđiti duši hrvatskog naroda novu hrvatsku gospodu, veliki broj školovanih ljudi, kada je tome međunarodnom židovstvu uspjelo produbiti jaz između onih u Hrvatskoj, koji su imali previše, i onih stotina hiljada, koji su svaki dan imali sve manje, odlučilo se to isto međunarodno židovstvo zavladata i hrvatskim pukom onako isto, kako je zavlдало velikim dijelom školovanih

ljudi, u prvom redu hrvatskim radništvom. Zato se poslužilo međunarodnim marksizmom odmah nakon što je izbila velika židovska revolucija u Rusiji pod vodstvom Židova Leona Bronsteina kasnije Trockoga i Apfelbauma kasnije Zinovljeva.

I u građanskoj Hrvatskoj bila je osnovana komunistička politička stranka, koja je tajno djelovala u hrvatskom narodu. Osnovani su radnički marksistički sindikati, razna kulturno-prosvjetna radnička društva pod preraznim zvučnim imenima, osnovana su razna radnička marksistička pjevačka, izletnička, diletantska i ina društva, ne samo za radnike, već i za učenike i đake. Osnovane su konačno marksističke naklade i knjižare. U svim tim društvima, organizacijama, nakladama i knjižarama stajali su Židovi-marksisti na vodećim mjestima. Međunarodni marksizam sa Židovima-marksistima na čelu počeo je i u građanskoj Hrvatskoj svojim razornim djelovanjem među hrvatskim radnicima, učenicima i đacima s jednom jedinom zadaćom, da zavede hrvatske radnike, velevrijedni dio hrvatskog puka i hrvatskog naroda, i da hrvatskom narodu otruje njegovu mušku i žensku mladost. Na hrvatskom sveučilištu pobjeđuju prigodom izbora u đачka društva marksističke liste s glasovima Židova, i ako je hrvatsko sveučilište bilo prožeto najradikalnijim rodoljubljem.

Sve negativne strane građanske države, kao predstavnice zapadno-evropske demokracije, odrazuju se i u građanskoj Hrvatskoj.

Međunarodno židovstvo, koje je sve više preotelo maha na svim područjima, na kojima se razvijao život hrvatskoga naroda u građanskoj Hrvatskoj, uspjelo je dijelom izravno preko vlastitih borbenih organizacija, a dijelom neizravno preko međunarodnog slobodnog zidarstva i međunarodnog marksizma razviti na svim područjima narodnog života stanje nereda.

Židovska štampa sa svojim dnevnicima za puk i školovane ljude, sa svojim ženskim listovima, židovska nakladna poduzeća sa sve većim brojem prijevoda židovskih, liberalno-demokratskih i socijalno-demokratskih autora, koji su upravo preplavili, poput masovne tvorničke robe, domove hrvatskih privatnih i državnih činovnika te

učeničke i đачke sobe, kazališni komadi, koje je međunarodno židovstvo u zajednici s međunarodnim slobodnim zidarstvom i marksizmom uspjelo proturati na hrvatsku pozornicu, trovalački filmovi, koje su židovske filmske agencije dobavljale u velikom broju u sve veći broj kino kazališta, također u rukama isključivo Židova, prvi krugoval pod utjecajem Židova, sve veći broj židovskih knjižara sa silnim brojem liberalno-demokratskih i socijalno-demokratskih, dakle marksističkih knjiga, prevlast Židova u hrvatskoj trgovini, u hrvatskim obrtima, u tvorničarstvu, bankarstvu i osiguranju, a zadnjih nekoliko godina i sve veći utjecaj Židova na hrvatsku mušku i žensku učeničku i đачku mladost preko srednjoškolskih i sveučilišnih stolica, morao je konačno i u građanskoj Hrvatskoj donijeti svoje neminovne plodove: školovani ljudi, dakle nova hrvatska gospoda, odijelili su se u velikoj mjeri duši hrvatskog naroda, smatrajući upravo dužnošću, da kao odlučni čimbenici na stranačko političkom polju

vladaju nad narodom, pa je to tako jasno naglasio dr. Ante Starčević u već spomenutim »Pismima Mađarolacah« riječima:

»Gospoda samo za svoju korist gospoduju«.

Ta ista gospoda smatrali su upravo svojom dužnošću, da kao odlučujući čimbenici u gospodarstvu, preko naroda i njegovog džepa unapređuje svoje materijalne interese, a na ostali m područjima, da kao najamnici svjesno ih nesvjesno ili drže vlastiti narod u mraku, ili da ga zavode odnosno truju sve to zato, da ostane tijestom, koje će vlasnik kapitala u hrvatskom narodu mijesiti po svojoj volji.

Malo hrvatsko građanstvo, hrvatski obrtnici i trgovci, sve su teže osjećali djelovanje nadmetanja veletrgovine i tvorničarstva, koje se dizalo i širilo, ne prema potrebi potrošača, već u korist velikog i stranog kapitala, naravski na zator male trgovine i obrta. Uz to su se uspavljivali u nekom romantičnom rodoljublju, ne sluteći, da i njih okružuje zadah demoralizacije, sličan onome, koji je već okružio i okužio njihove školovane sugrađane.

Hrvatski radnici osjećali su sve teže pritisak i izrabljivanje velikog, stranog kapitala, a prepušteni sami sebi, prihvatili su objeručke one, koji su im se prvi pridružili kao prijatelji radništva, nemajući niti pojma, da prihvaćaju pomoć onih, kojima je jedini cilj, da ih odijele od njihovog naroda i da onda kao klasa, izvan hrvatskog naroda, očekuju u budućnosti svoje bolje dane, u zajednici proletera svijeta. Ti hrvatski radnici nisu niti slutili, da bi u toj proleterskoj zajednici budućnosti vladah nad njima oni isti, koji su zavladaali svojim kapitalima i građanskom Hrvatskom. I te naše hrvatske radnike okružio je i već polagano okužio onaj isti zadah demoralizacije, koji je okružio i okužio hrvatske školovane ljude, hrvatsku inteligenciju dakle hrvatsku gospodu, a okužio hrvatske male građane, trgovce i obrtnike. Hrvatski je radnik počeo u velikom broju mrziti svakog onog, koji je živio životom dostojnim čovjeka, a da i ne spominjemo one, koji su imali previše. Smatrajući se članom radničke klase, izvan svoga hrvatskoga naroda, on je već počeo predstavljati plijen demoralizacije, koja je zahvaćala sve jače razmjere u građanskoj Hrvatskoj.

Privatni namještenici slijedili su svoje drugove radnike. Zatrovani proizvodima knjižarskog tvorničarstva i trovalačkim filmovima, najprije su se bacili u velikom dijelu u naručaj liberalne demokracije, nemajući niti pojma što ona znači i što ona predstavlja, da se u zadnje vrijeme jedan njihov dio baci u zagrljaj socijalne demokracije zapravo komunizma. Širenje razornog komunizma među privatnim namještenicima prospješio je upravo nesocijalan duh poslodavaca, koji su se u isto doba razbacivali svojim navodnim rodoljubljem, kada su na svakom koraku, gdje su mogli, materijalno iskorišćivali svoje namještenike. Dva svijeta, dvije fronte!

Hrvatsko je seljaštvo ostalo izvan ovih i ovakovih domašaja u svojim selima, prepušteno samo sebi, izrabljivano i isisavano po svima onima, koji su s njime dolazili u doticaj, odnosno, koji su ga trebali u građanskoj Hrvatskoj.

Dr. Ante Radić veliki učitelj hrvatskog seljaštva, počeo ga je probuđivati i podučavati. Na tom putu upozorio je on hrvatsko seljaštvo, uz ostalo, da Židovi truju narod rakijom, da Židov zato seljaku posuđuje novac, da mu može kasnije prodati zemljište, i da Židovi nisu i ne mogu biti Hrvati, pa da se mora paziti, kada Židovi mijenjaju svoja prezimena, da se iza njih pred narodom kao stranci sakriju, da im se to ne dopusti, da si uzimaju lijepa, stara i časna imena.

Ne samo da je dr. Antun Radić upozoravao hrvatsko seljaštvo na rad i djelovanje Židova kao stranaca u hrvatskom narodu, već je on upozoravao hrvatsko seljaštvo i na slobodne zidare, pa je napisao, da su slobodno-zidarske organizacije društva prokleta i nedostojna. Isto je tako upozorio i na marksizam, nazvavši ga naukom—nenaukom!

Hrvatska mladost, muška i ženska, polovično odgojena u školama koje su izobražavale pojedince, a nisu odgajale čovjeka, okružena također zadahom demoralizacije, predstavljala je najizdašnije polje rada svima onima, koji su sve poduzeli u građanskoj Hrvatskoj, da budući hrvatski naraštaji ne postanu sposobni, neustrašivi, odlučni, energični i nepokolebivi borci protiv onih, koji im truju domovinu i narod. Zato se mladosti pružalo u punoj mjeri sve ono, što ju je trebalo odvratiti od pravog puta. Hrvatsku je mladost trebalo učiniti mekoputnom, mirotvornom ili pacifističkom, čovjekoljubivom ili humanom, mladosti, koja će u najsirovijem športu, otrovana najlošijom štampom, zadojena stopostotnim materijalizmom, ostati daleko od svoga hrvatskog naroda, koji ne smije saznati, da ga danas sutra imadu predstavljati malovrijedni pojedinci, nosioci demoralizacije u korist vlasnika kapitala, koji se u takovoj građanskoj Hrvatskoj smatrao sve jačim i sigurnijim.

Oko pedeset hiljada Židova na području hrvatskih zemalja, u kojima živi oko 6 milijuna Hrvata, ne predstavlja niti jedan posto Hrvata, no njihov udio na svim područjima, na kojima se razvija život hrvatskog naroda, jest upravo odlučujući, i svake godine sva odlučniji, što drugim riječima znači, da hrvatski narod dolazi sve manje do odlučivanja o svojoj sudbini u svojoj kući, u kojoj je dao mogućnost života jednoj manjini, koja ne predstavlja niti jedan posto Hrvata.

Trgovina u hrvatskim zemljama nalazi se gotovo sva u rukama neznatne manjine tj. Židova. To vrijedi napose za uvoznu i izvoznu trgovinu, a da i ne govorimo o trgovini na malo u hrvatskim selima, trgovištima i gradovima, s glavnim gradom svih Hrvata, bijelim Zagrebom, gdje su gotovo sve trgovine židovske. Možemo mirne duše ustvrditi, da se u građanskoj Hrvatskoj nalazi 95 posto trgovine u židovskim rukama.

Obrt u hrvatskim zemljama prelazi također u židovske ruke. Draguljarski, optičarski, kemijsko-čistački, krznarski, kozmetičarski, mlinarski, štamparski, litografski, fotografski, instalaterski, ortopedijski, kinematografski, zubotehnički, umjetno-cvjećarski i hotelski, nalaze se sa 80—90 posto u rukama Židova. Ostali obrt, koji jedva životari, ostao je u hrvatskim rukama. Na ovom mjestu treba osobito naglasiti knjižarski obrt, tako važan po svaki narod, koji se u građanskoj Hrvatskoj nalazio u velikoj mjeri u rukama Židova.

Tvorničarstvo i to poljoprivredno i prehrambeno, drvarsko, građevinsko, metalurgijsko-strojerno, tekstilno, kemijsko-petrolejsko, kožarsko, grafičko i papirno, strojerno, električno te rudarsko, sve je — možemo mirne savjesti ustvrditi — u rukama Židova. Građanska se Hrvatska mogla podičiti, da je kao čisto seljačka zemlja propustila, da cijelo mlinarsko tvorničarstvo, dakle poljoprivredno i prehrambeno, prepusti strancima. Tvorničarstvo dakle u građanskoj Hrvatskoj nalazilo se s gotovo 100 posto u rukama Židova.

U bankarstvu i u osiguranju držali su u građanskoj Hrvatskoj Židovi sve niti u svojim rukama. Od sviju važnijih novčanih zavoda u Hrvatskoj, samo su bila tri zavoda, koja nisu bila u židovskim rukama. Jedan od njih bio je u rukama slobodnih zidara. Od velikih osiguravajućih samo je jedan i to »Croatia«, osiguravajuća zadruga u Zagrebu, koji predstavlja čistu hrvatsku osiguravajuću ustanovu.

Baš na polju bankarstva i osiguranja dokazuje građanska Hrvatska, da su Židovi pioniri modernog kapitalizma, koji su kao takovi i u građanskoj Hrvatskoj uspjeli u punoj mjeri nametnuti kapitalistički sustav. Možemo ustvrditi, da se bankarstvo i osiguranje nalazilo sa 99 posto u rukama Židova.

Burza se također nalazila posve u rukama Židova. Tu su oni odlučivali u odboru za tipiranje brašna, u Obraničkom sudu, u upravnom odboru burzovnog vijeća, u vještačkom povjerenstvu i u savjetodavnom odboru. Od burzovnih mešetara većina su bili Židovi.

U Savezu novčanih i osiguravajućih zavoda, u Društvu za zaštitu vjerovnika, u Središnjem uredu za osiguranje radnika kao i u njegovim Okružnim uredima za osiguranje radnika te u mnogim drugim socijalnim, staleškim i klasnim privrednim organizacijama, bio se sve jače osjećao utjecaj Židova.

U slobodna zvanja: dakle među inženjere, liječnike i odvjetnike ulazili su Židovi u sve većoj mjeri tako, da se može reći, da su slobodna zvanja u građanskoj Hrvatskoj bila popunjena s kojih 40 posto sa Židovima.

Među privatne namještenike počeli su Židovi također ulaziti u sve većem broju, pa se njihov utjecaj u raznim privatnim ustanovama sve više i više osjećao.

I u državnu službu stali su u zadnje vrijeme u građanskoj Hrvatskoj polagano ulaziti Židovi, iako u najmanjoj mjeri, obzirom na materijalni položaj, koji je u toj službi bio dosta slab.

Svakako možemo ustvrditi slijedeće: Dok tri četvrtine Hrvata živi na selu, tri četvrtine Židova živi u gradovima.

Dok jedva jedan posto Židova u hrvatskom narodu drži u svojim rukama devedeset i sedam posto trgovine, obrta, bankarstva, osiguranja i tvorničarstva, devedeset i sedam posto Hrvata drže u svojim rukama tek neznatni ostatak od bijednih tri posto trgovine, bankarstva, obrta, osiguranja i tvorničarstva.

Prihod Židova od posjeda zemlje, šuma, banaka, trgovine i tvorničarstva, koji su oni godišnje iznosili iz građanske Hrvatske, predstavljao je sigurno do blizu jedne milijarde dinara. Svi ti silni milijuni odilazili su u inozemstvo, a na bezuvjetnu štetu hrvatskog narodnog gospodarstva.

Kada se uzme u obzir prevlast Židova na polju obrta, trgovine, tvorničarstva, bankarstva i osiguranja u građanskoj Hrvatskoj i njihov sve jači utjecaj na svim područjima, na kojima se do danas razvijao narodni život Hrvata, dobiva se ovaj račun: na svaki dinar, što ga je zaradio svojim radom jedan Hrvat u svojoj zemlji kao domaćin, zaradio je Židov, koji predstavlja u zemlji domaćina-Hrvata, stranca i to neznatnu manjinu od jedva 1 posto, najmanje petnaest dinara.

Gotovo kroz sva ona sredstva, kojima se u građanskoj Hrvatskoj stvaralo tzv. javno mnijenje, uštrcavao je Židov u dušu i u srce Hrvata misli, koje je on trebao, da njima prožme dušu hrvatskog naroda, kako ne bi uvidio put, kojim su ga vodili oni, koji su u građanskoj Hrvatskoj u istinu vladali nad hrvatskim pukom tj. hrvatskim seljaštvom, hrvatskim radništvom i malim hrvatskim građanstvom.

Kraj takovog stanja mogu se na građansku Hrvatsku mirne duše primijeniti riječi Dostojevskog iz njegovog Dnevnika ...

»Židovi su postali gospodari na burzi, oni upravljaju kapitalima, oni mogu davati vjeresiju, oni ravnaju cijelom međunarodnom politikom, pa se može na kraju kazati za njih: Približuje se njihovo potpuno carstvo! Počinje trijumf ideja, pred kojima će se morati pokloniti i osjećaji čovjekoljublja, i težnja za istinom, i čuvstva kršćanska i nacionalna, dapače i osjećaj nacionalnog ponosa europskih naroda! Počinje mjesto toga carstvo materijalizma, slijepa proždrljiva težnja za ličnim materijalnim osiguranjem i težnja za zgrtanjem novca, ne birajući sredstva ...«

Zar nije strašno, kada čitamo, gdje Srbijanac M. Savić, bivši načelnik bivšeg jugoslavenskog Ministarstva trgovine i industrije piše u svome djelu »Naša industrija i zanati« Sarajevo, str. 144. uz ostalo i ovo:

»Pravi su Hrvati navikli na strance, pa se ne bune protiv njih i čisto im izgleda nemoguće i zamisliti, da bi oni mogli biti industrijalci, veletrgovci, rukovode tvornica ili banaka, i da bi oni bili gazde i vođe tvornica i banaka i veletrgovina. Hrvati niti su naučili poslove, niti imaju kapitala, da ih preuzmu u svoje ruku, a kamoli da nove podižu. Oni nemaju ni pouzdanje u sebe«.

Ovo su strašne riječi, koje je o građanskoj Hrvatskoj napisao Srbijanac, koji je po svojoj službi dobio točan uvid u sve statističke podatke, u koje se morao iz dana u dan zagledati svaki onaj Hrvat iz građanske Hrvatske, kojemu je bilo stalo do bolje budućnosti hrvatskog naroda.

Ma kako bile ove riječi strašne, one nisu pogodile hrvatski narod, već one, koji su zadnjih nekoliko desetljeća predstavljali odlučujuće čimbenike u građanskoj Hrvatskoj. To je onaj tanki sloj ljudi, predstavnici tzv. višeg dijela građanstva,

veletrgovci, tvorničari i bankari, novčari uopće kao i predstavnici slobodnih zvanja, uz one nauke, koji su kao predstavnici kapitala i naobrazbe, koja je stajala u njihovoj službi, bili odlučujućim čimbenicima na svim područjima, na kojima se razvijala građanska Hrvatska. Svi su ti stajali u toj građanskoj Hrvatskoj bilo izravno bilo neizravno pod utjecajem međunarodnog židovstva i sav život građanske Hrvatske usmjerili u pravcu unapređivanja interesa tog istog židovstva. Hrvatski narod, zapravo hrvatski puk ili još točnije hrvatsko seljaštvo, hrvatsko radništvo, kao i čestito malo građanstvo, dakle preogromna većina hrvatskog naroda, nije nosila nikakove krivnje radi ovako bijednog stanja u građanskoj Hrvatskoj.

Svakovrsne su bure i oluje prohujale kroz tolika stoljeća nad hrvatskim zemljama a ipak nisu Hrvatsku srušile ni uništile. Hrvatski je narod tokom dugog niza stoljeća odolio Mlečanima i Francima, Hunima i Turcima i drugima jačim neprijateljima svoga doma, a eto u ove naše zadnje dane svojim najvećim neprijateljima, pa je ipak ostao svoj na svome.

Kroz ta burna i krvava stoljeća pokazivala se uvijek silna snaga i životna sposobnost hrvatskog naroda, sakrivena prvenstveno u hrvatskom seljačkom domu, u kojem je hrvatska seljačka obitelj svojom svježom i nepokvarenom krvi i djecom preporadala iz stoljeća u stoljeće, iz jednog naraštaja u drugi, sav hrvatski narod.

I danas, kada zapadno-evropska demokracija u građanskim državama proživljuje svoje zadnje dane, danas proživljuje ta ista demokracija svoje zadnje dane i u građanskoj Hrvatskoj.

Nikada ne bi mogao M. M. Savić sa poraznim statističkim podacima ustvrditi, kao da Hrvati nemaju samopouzdanja u samoga sebe, da nisu nad hrvatskim narodom kroz toliko desetljeća razvitka i života građanske Hrvatske vladali u istoj oni, koji su na odlučujućim mjestima svu odgovornost prema načelima zapadno-evropske demokracije stalno prebacivali na promjenljivu većinu vlastitih mameluka, koji su prema tuđinskoj ideologiji, uvezenoj u hrvatski narod i u hrvatskom narodu izigravali narodne predstavnike !

Zapadno-evropska demokracija, tuđinska ideologija, uvezena iz vana u hrvatski narod, koja se razvijala u građanskoj Hrvatskoj, dovela je i morala je matematičnom točnošću dovesti prije ili kasnije do prevlasti Židova gotovo na svim područjima, na kojima se razvijao život građanske Hrvatske.

Odlučujući čimbenici u hrvatskom narodu teško su griješili, kada su tokom prošlog stoljeća prenijeli u hrvatski narod misao zapadno-evropske demokracije sa parlamentarnom većinom. Sigurno još niti jedna tuđinska ideologija nije bila tako daleko od duše, pravnih običaja i pravne svijesti hrvatskog naroda kao ideologija zapadno-evropske demokracije i parlamentarne većine.

Ti su se odlučujući čimbenici primili kao utopljenik slamke ove tuđinske ideologije, mjesto da svoj pogled svrate na hrvatski seljački dom, koji u svojim pravnim

običajima i u svojoj pravnoj svijesti, po kojoj je kroz stoljeća uređivao sve odnose skupnog života, rada i svojine, čuva najstarije pravo hrvatskog naroda.

Poglavica, kućegospodar, starješina, kućegazda ili domaćin stare hrvatske seljačke obitelji nije nikada bio silnik niti po nasljedstvu niti po rodu, već je bio biran slobodnom voljom između svih punoljetnih članova seljačkoga doma, dakle po domarima. Tako izabran ne po kakovoj promjenljivoj većini, na koju bi prebacivao odgovornost, već po svim domarima, on je kao predstavnik njihovih želja i težnja, upravljao cijelom seljačkom kućnom zadrugom uz ličnu odgovornost, primajući svojim izborom dužnost, da drži red u kući i da raspolaže poslovima prema vremenu i usjevima, te da se brine za unapređivanje interesa cijele zadruge.

Odlučujući čimbenici u građanskoj Hrvatskoj niti su sve to poznavali, niti su marili za veliko blago hrvatskog naroda, koje je ovaj čuvao u svojoj hrvatskoj seljačkoj obitelji. Oni su prenijeli u hrvatsku sredinu tuđu misao i po njoj razvijali život hrvatskog naroda, pa konačno srozali građansku Hrvatsku tako nisko, da je o njoj mogao M. M. Savić izreći onako žalostan sud, sa brojkama u ruci.

Kada je 1. prosinca 1918. ovako srozana građanska Hrvatska unišla, krivnjom tadanjih odlučujućih čimbenika, u bivšu Jugoslaviju odnosno u zajednički državni život s građanskom Srbijom, koja se već u ono doba nalazila kao suverena građanska država u najdubljoj krizi moralnog značaja, pošla je građanska Hrvatska sve bržim korakom u susret svome sumraku.

U zajedničkoj državi s narodom, koji nije predstavljao samo drugu dušu, drugu kulturu, drugi dio svijeta, već i jedan posve drugi svijet, prožet najstrašnijim materijalizmom, bez truna etike, bez ljubavi za išta veliko, lijepo i plemenito poprimila je i građanska Hrvatska u velikom dijelu sve loše strane toga naroda. Vrijednost novca, kao početka i svršetka svega na ovom svijetu, zacarila se u velikom dijelu i u građanskoj Hrvatskoj! Ta je vrijednost novca korumpirala tokom vremena gotovo sav javni život građanske Hrvatske. Zakoni su se primjenjivali u velikom dijelu kroz novac, a značaj pojedinca mjerio se njegovim imovinskim stanjem. Novac je postao otpiračem za gotovo sva vrata do onih najviših. Pojam rodoljublja i domoljublja iščeznuo je pred pojmom državoljublja svakog onog, koji je u državi gledao kravu muzaru, koju je stalno u svoju korist muzao. A to su bili gotovo svi oni, koji su od 1. prosinca 1918. do naših dana predstavljali odlučujuće čimbenike u bivšoj državi.

U građanskoj Hrvatskoj, koja je robovala pokvarenoj građanskoj Srbiji, iščezavao je značajan pojedinac, dakle svaki onaj koji se odlikovao postojanošću vlastite volje u dobru, idealan pojedinac, dakle svaki onaj, koji je htio savjesno vršiti i malene dužnosti, odvažan pojedinac, dakle takav, koji je bio pripravan nepokolebivo ustrajati uz svoja načela, nesebičan pojedinac, dakle takav, koji se odlikovao plemenitim srcem, pojedinac, koji je bio pripravan svoj život izgrađivati na već gotovoj prosvjeti hrvatskog naroda i starom hrvatskom poštenju i konačno pojedinac, koji je bio

pripravan sve svoje tjelesne snage i umne sposobnosti i htjeti i znati staviti u službu hrvatskoga naroda.

Svi su takovi pojedinci morali prije ili kasnije iščeznuti s površine na svim područjima, na kojima se razvijala građanska Hrvatska pod vodstvom građanske Srbije, da ustupe svoja mjesta ljudima laktašima, nezalicama, materijalistima, beznačajnicima, licemjerima, ljudima bez djelotvornog rodoljublja i domoljublja, demagozima i najvećim korupcionistima.

U ovakovoj moralnoj kaljuži, u kakovu je unišla građanska Hrvatska godine 1918., dobilo je međunarodno židovstvo osobito plodno polje svoga razornoga rada. Dijelom izravno kroz vlastite borbene organizacije, a dijelom preko međunarodnog slobodnog zidarstva i međunarodnog marksizma rastakalo je ovo međunarodno židovstvo građansku Hrvatsku. Njezin se je sumrak sve više približavao.

Bilo je pojedinaca, ljudi poštenih, s mnogo ideala i s još više dobre volje, no ti su bili nemoćni usred kaljuže, u kojoj su se našli. Zadnji su se dani zapadno-evropske demokracije sve više približavah u građanskoj Hrvatskoj, koja se konačno našla pred svojim sumrakom. Utjecaj međunarodnog židovstva bio je u građanskoj Hrvatskoj već tako velik, da su tri Židova trebala konačno predstavljati hrvatski narod, kao sastavni dio bivše države, u diplomatskom svijetu, i to baš u Washingtonu, Londonu i Moskvi! Upozorenja rodoljuba na zlo, koje je prijetilo građanskoj Hrvatskoj pođe li i dalje putem, kojim ju je vodila nezatna manjina onog dijela višeg građanstva, koje je predstavljalo kapital i naobrazbu, koja je stajala u njegovoj službi, bila su slična pijesku, bačenom u zrak.

Kada su plemeniti i nesebični, no naivni pojedinci sve pokušali da evolutivnim putem povedu hrvatski narod iz građanske u novu, narodnu ili pučku, zapravo seljačku Hrvatsku, koja bi imala unutar svojih granica ostvariti hrvatsku narodnu zajednicu i time u vezi novu socijalnu Hrvatsku, pokazalo se, da je takav put u bivšoj državi nemoguć iz dva razloga:

1. U prvom redu ne može se ostvariti narodna, dakle pučka ili zapravo seljačka Hrvatska, kao hrvatska narodna zajednica odnosno kao socijalna Hrvatska bez rješenja socijalnog pitanja, koje je i u hrvatskom narodu goruće. Socijalno pak pitanje ne može se niti u jednom narodu riješiti tako dugo, dok narod ne spozna samoga sebe. Spoznati pak može narod samoga sebe tek onda, kad stekne uvjerenje, da mora isključiti sa sviju područja, na kojima se razvija njegov narodni život one, koji predstavljaju bolesni čir na njegovom narodnom tijelu, a to je međunarodno židovstvo s međunarodnim slobodnim zidarstvom i međunarodnim marksizmom. Odlučujući čimbenici u građanskoj Hrvatskoj, i ako se nekojima od njih ne može zanijekati poštenje i dobra volja, nisu spoznah razornu snagu međunarodnog židovstva, međunarodnog slobodnog zidarstva i međunarodnog marksizma, pa zato nisu niti

htjeli, niti mogli započeti ozbiljnu borbu s tim trima razornim međunarodnim silama u hrvatskom narodu.

2. U drugom redu ne može se ostvariti narodna, dakle pučka, zapravo seljačka Hrvatska, kao hrvatska narodna zajednica odnosno kao socijalna Hrvatska bez rješenja nacionalnog pitanja dakle bez ostvarenja nacionalnih ideala hrvatskoga naroda, tj. bez kidanja veze sa srpskim narodom i bez obnovljenja nezavisne hrvatske države. Odlučujući čimbenici u građanskoj Hrvatskoj, i ako su sigurno shvatili potrebu ostvarenja nacionalnih ideala hrvatskog naroda, nisu shvatili, da se nacionalni ideali niti jednog naroda, a kamoli hrvatskog, ne mogu ostvariti u današnjim povijesnim vremenima — na prelazu iz građanske u narodnu državu — polovičnim mjerama, dakle evolutivnim putem, već samo radikalnim mjerama dakle revolucionarnim putem. Za taj im je put manjkala i volja i odlučnost a i sposobnost. Oni nisu htjeli sami sebi priznati, da se rješenje socijalnog pitanja u jednom narodu može u današnjim vremenima riješiti samo u vlastitoj državi. Jer su bili politički posve slijepi, dogodilo im se i to, da su ih predstavnici građanske Srbije, koja se nalazila u najvećoj krizi moralnog značaja, bili prisiljeni upozoriti, da tri Židova ne mogu na diplomatskom polju predstavljati hrvatski narod, pa niti u Washingtonu, Londonu i Moskvi. To je najveća pljuska, koju je u sumraku svoga života dobila građanska Hrvatska. Ona je svoj vijek dotrajala i zato je morala uginuti u najbjednijoj kerenštini.

Dana 10. travnja 1941. uginula je građanska Hrvatska, da ustupi svoje mjesto novoj narodnoj, zapravo pučkoj ili seljačkoj Hrvatskoj kao budućoj socijalnoj državi, koja će kao Nezavisna Država Hrvatska imati veliku i plemenitu zadaću; da ostvari vjekovne ideale hrvatskoga naroda, Hrvatsku, koja će biti sama svoja, Hrvatsku, koja će biti Hrvatska za Hrvate, Hrvatsku, kojoj će biti priznata njezina državna individualnost, njezina nezavisnost, i u koju će spadati sve ono, što je nekoć k njoj spadalo. Koja će udružiti sav hrvatski narod u jedno državno tijelo, koje će živjeti narodnim životom, koje će nastojati o svojem kulturnom preporodu i o svojem duševnom i materijalnom napretku. Hrvatsku, koju će predstavljati hrvatski narod sa željom, da u kolu prosvijetljenih naroda bude također čimbenikom i da složno s ostalim prosvijetljenim narodima sudjeluje u velikom dijelu općega napretka čovječanstva, sve to prema mislima vodiljama Oca Domovine Dra. Ante Starčevića, kojoj je misli bio posvećen sav njegov rad i cijeli njegov život, onog velikog Hrvata, koji predstavlja duhovnog oca naše ostvarene Nezavisne Države Hrvatske.

Nezavisna Država Hrvatska zamijenila je na tisućljetnom području hrvatskog naroda građansku Hrvatsku, da odstrani stalešku i klasnu borbu, da svakom članu hrvatskoga naroda dade preduvjete za život dostojan čovjeka, da dovede u sklad sve oprečne interese pojedinih dijelova hrvatskoga naroda, da hrvatski narod po svojim najboljim i najsposobnijim pojedincima postane odlučujućim čimbenikom na svim područjima i na svim poljima, na kojima će se razvijati u budućnosti njegov život i da u novom

poretku, koji se danas izgrađuje u svijetu pod vodstvom Adolfa Hitlera, najvećeg sina njemačkog naroda, i nova Hrvatska bude graditeljem tog novog poretka, nove Evrope.

Ta nova Hrvatska ima zadaću uništiti razorne snage međunarodnog židovstva, međunarodnog slobodnog zidarstva kao i međunarodnog marksizma u hrvatskom narodu i osloboditi cijeli hrvatski narod more, koja ga je pod plaštem zapadnoevropske demokracije pritiskala zadnjih sto i pedeset godina. U toj novoj Hrvatskoj morati će biti rad temeljem svake vrijednosti a dužnost temeljem svakog prava. Odgovornost pojedinca kod vršenja javnih poslova bilo kakove vrsti, morati će doći od najvećeg izražaja. Na urednom i vjerskom obiteljskom životu morati će se izgrađivati unutar te nove Hrvatske buduća hrvatska narodna zajednica kao socijalna Hrvatska.

Samo takova Hrvatska bit će sposobna ostvariti sve težnje i sve želje svih naraštaja hrvatskog naroda kroz stoljeća!

Ta nova Hrvatska jest Hrvatska ustaška i seljačka, koja se izgrađuje po ustaškim načelima i pod vodstvom velikog sina hrvatskoga naroda, vođe svih Hrvata, Poglavnika Dr. Ante Pavelića.

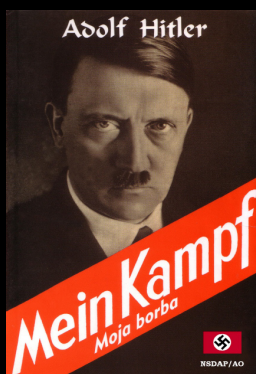
Izvor: dr. Vladimir Cicak : Zadnji dani zapadnoevropske demokracije (Zagreb 1941.)

Posjetite nas na internetu

NSDAP/AO NOVA EUROPA DER STÜRMER

I PREUZMITE BESPLATNE NACIONALSOCIJALISTIČKE
PUBLIKACIJE NA **HRVATSKOM** JEZIKU

adolf hitler

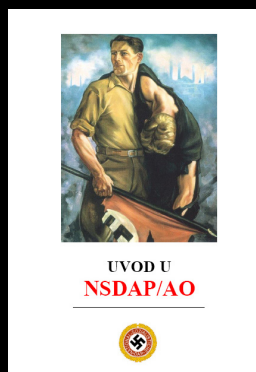

Zweites Buch
Druga knjiga

Gen. Leon Degrelle

Hitlerova Enigma

44-NAUKA O RASAMA
i omjerice za izbor braćnog partnera

Dein Blut...

...dein höchstes Gut!

